

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE VIERDE PERSOON

Detectivespel in drie bedrijven

door

Luc Vandaele

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2005
Nr.2860

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE VIERDE PERSOON* op te voeren moet de naam van auteur *LUC VANDAELE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2004/0220/057
ISBN 978-90-385-09006

© 2004 Toneelfonds J. Janssens/Luc Vandaele
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(2 dames – 5 heren)

MARC BOLS

VERA BOLS

PETER POLLET, inspecteur

TONY ABBELOOS, inspecteur

DIANE BEERNAERT

FREDERIK ROELANDT

RAYMOND SAVELS

EEN STEM

Volgens het stuk is Marc Bols een man van ca. 35 jaar, blond, met een snor en een brillette; dit is geen wet van Meden en Perzen en kan naar behoefte aangepast worden.

DECOR

Door middel van simpele zetstukken worden de volgende drie locaties opgeroepen:

1. Woonkamer huize Bols
2. Kamer in de villa van Savels
3. Politiebureau

Attributen: dameslectuur, radio, huisbar met drank en glazen, doos met bankbiljetten, telefoon, deurbel, ingekaderde foto van Marc, prullenmand, reservekleden voor Vera, cosmetica, valies, foto, 3 pistolen, plasticzak, glas en sigarenpeuk, zakmes, hangertje, muntstukken, zaklantaarn, dolk, handboeien, koffiezetapparaat, de nodige paperassen

KORTE INHOUD

Marc Bols is een hardwerkende bakker. Zijn vrouw is het slaven beu. Zij begint een relatie met een rijke snoepjesfabrikant, maar keert tenslotte bij haar man terug. Even later wordt haar ex-minnaar vermoord. Een getuige heeft Marc Bols bij het slachtoffer zien binnengaan en er werd ook bezwaard materiaal gevonden, maar Marc blijft hardnekkig ontkennen. Inspecteur Abbeloos is bereid hem te geloven. Speelt de getuige dubbel spel? Wil zij haar criminele zoon in bescherming nemen? Wie heeft het bewijsmateriaal op de plaats der misdaad achtergelaten? Of is Bols toch schuldig?

E E R S T E B E D R I J F**Scène 1 : Vera – Marc.**Woonkamer huize Bols

(Marc is een hardwerkende zelfstandige die zijn vrouw Vera verwaarloost. Vera is geen sou waard als vrouw van een zelfstandige. Ze brengt de dag luiierend door. Vera ligt op een divan te lezen in een damesblad (Flair). De radio staat hard. Marc komt op en zet de radio af.)

MARC : Wat een kabaal, zeg. Hoe kun je nu lezen en naar de radio luisteren tegelijk?

VERA : Wie zegt dat ik naar de radio luister?

MARC : *(bedenklijk)* Ja, juist. *(schenkt zich een glas uit.)* Ik heb die uitzendkracht weggezonden. Hij heeft geld uit de lade gepikt. Ik dacht eerst dat Martine het had gedaan – het arme kind. Wie had dat van hem kunnen denken? Nou ja, uitzendkrachten... Luister je wel? Vera?

(Vera reageert niet.)

Hé, ik vroeg je iets.

VERA : Ach, Marc, zeur niet.

MARC : Je zit zeker middenin een spannend verhaal? Wat lees je?

VERA : Niets.

MARC : Niets? Dat lijkt mij dan net iets voor jou. *(schenkt zich nog een glas uit.)*

VERA : Je drinkt teveel, Marc.

MARC : Ik heb het verdiend, Vera. Ik werk hard, weet je wel. In feite ben ik de enige in huis die werkt. Wat lees je?

VERA : De Flair.

MARC : Ah.

(Korte pauze.)

VERA : Marc, wist je dat selder een krachtig afrodisiacum is?

MARC : Weet ik veel. Wat is een afro...?

VERA : Je kunt er beter en langer van seksen.

MARC : En dat staat in dat blaadje?

VERA : Het is geen blaadje, het is de Flair.

(Marc gaat naar de telefoon en belt het uitzendbureau op.)

MARC : Uitzendbureau Snelwerk? Marc Bols van Het Betere Brood. Ik heb uw laatste kracht moeten wegsturen wegens diefstal. Ik neem hierover nog contact op, maar ik heb een andere hulp nodig en liefst vandaag nog. Ja, het is echt dringend. Neenee, ik bel u over die kwestie nog wel. De politie wil ik erbuiten laten op voorwaarde dat ik onmiddellijk over een andere hulp kan beschikken. Pardon? Wat heeft dat ermee te maken? Ik heb wel betaald, hé. Wat zegt u, uw best doen? Dat hoop ik maar. Ha! Goed. Ik hoop dat hij betrouwbaarder is dan de vorige. Het is een zij? Voor mijn part, als ze maar kan werken en geen lange vingers heeft. Nog bedankt. *(haakt in)* Allee vooruit, dat is dan geregeld. Die jonge gasten willen niet meer werken, tegenwoordig. In mijn tijd...

VERA : In jouw tijd ging je uit dansen net zoals die jonge gasten van tegenwoordig.

MARC : Er was een verschil. Ik ging maar tot middernacht uit en van de dancing was het rechtstreeks naar de bakkerij van mijn oom.

(Vera reageert niet. Marc maakt aanstalten om weg te gaan.)

VERA : Marc?

MARC : Ja?

VERA : Wanneer sluiten we?

MARC : Om halfzeven, tiens. Zoals elke dag.

VERA : Het jaarlijks verlof, bedoel ik.

MARC : Half juli tot de eerste vrijdag van augustus.

VERA : Zouden we niet op reis kunnen gaan?

MARC : We brengen elk jaar een weekend aan zee door.

VERA : Ik bedoel: echt op reis, naar de Côte d'Azur of zo en niet naar Blankenberge in dat maffe appartement van je ouders zitten uitregenen.

MARC : Dat kost geld, dat kunnen wij ons niet veroorloven.

VERA : Nonsens. De zaak draait toch goed? Je bent de enige bakker in het dorp en de mensen komen van heinde en verre voor je krentenbollen.

MARC : Toch kost het geld.

VERA : Geld! Jij denkt alleen maar aan geld, aan geld verdienen.

MARC : En jij aan geld uitgeven. Kijk, Vera, ik wil zo gauw mogelijk door de grootste schulden heen zijn...

VERA : Dat is nog twintig jaar werken.

MARC : Als het moet.

VERA : Je had beloofd dat er iets extra's vanaf zou kunnen nadat de winkel was heringericht.

MARC : Dat was toen. Toen hadden we nog geen nieuwe oven nodig.

VERA : De oude was goed genoeg. Je had het gerust een jaartje kunnen uitstellen.

MARC : Welke moderne bakker stookt met hout en briketten? De nieuwe oven was echt nodig, Vera, en dat weet je.

VERA : Moest je zonodig al het spaargeld opmaken?

MARC : Een oven kost vijftigduizend euro. We hadden het geld hard nodig. Maar later...

VERA : Later, later! Altijd maar later. Eerst de winkelinrichting, dan de oven en nu die diepvrieskamer. Wat zal het volgend jaar zijn?

MARC : Een magazijn! We kunnen de achtertuin overdekken, beton storten en dan hebben we het mooiste magazijn ter wereld.

VERA : Ik wist het!

MARC : Stel je niet aan. Onze tijd komt nog wel.

VERA : Onze tijd komt nooit. Twintig jaar wroeten voor een hoop stenen.

MARC : Wroeten? Uit jouw mond klinkt dat nogal geforceerd.

VERA : Kijk om je heen, Marc, kijk naar wat je bereikt hebt met je wroeten. We hebben niet eens een auto.

MARC : We hebben nog maar pas een nieuwe gekocht.

VERA : Een Volkswagen Caddy is geen auto. Ik bedoel een echte auto, een Audi of een Mercedes. Andere bakkers rijden met een Audi of een Mercedes, wij gaan naar zee met de Caddy.

MARC : Da's toch handig? Je kunt er de strandspullen in vervoeren.

VERA : Precies, en vooral de paraplu's om in Blankenberge uit te regenen. Marc, begrijp je nog altijd niet dat ik een ander leven wil, dat ik dit leven beu ben?

MARC : (*wil er zich vanaf maken*) Ze hebben me nodig in de bakkerij; er is volop werk te doen.

VERA : Je luistert niet.

MARC : Nee, jij wil niet luisteren. We kunnen ons die luxe niet permitteren. We hebben schulden en ik wil de grootste schuld eerst aflossen zodat we wat meer ademruimte krijgen.

VERA : Nooit dus. Verdomme, Marc, ik wil niet zolang wachten. We leven nu en het is niet omdat jij vergeet te leven, dat ik dat ook moet doen. Ik wil niet verdrogen tot ik veertig of vijftig ben om dan terug te kijken op een leven van krenten tellen, jij met een stoflong en ik met rimpels en te dik of te lelijk om aan te zien. En om me dan af te vragen: is het dat wel waard geweest? Dan woon je in een villa met zwembad met een grote tuin en een dikke BMW in de garage, maar je moet iemand betalen om je gat af te vegen, want je kunt het zelf niet meer. Leven, Marc, doe je nu!

MARC : Ach Vera...

VERA : Marc, ik wil om te beginnen een auto, een echte auto. Bijvoorbeeld een Porsche Boxter zoals de Vandereykens.

MARC : (*verslikt zich*) Je bent op je hoofd gevallen.

VERA : Voor nog geen vijftigduizend heb je er een. Het hoeft niet de meest luxueuze uitvoering te zijn.

MARC : Je gelooft nog in Sinterklaas, Vera.

VERA : Het mag ook een tweedehandse zijn. Ik weet er eentje te koop.

MARC : Je bent net een klein kind, Vera. Porsche Boxter... Poeh! En nu ga ik aan het werk: confituur koken, taarten vullen, deeg opbollen en het brood in de oven steken...

VERA : Ach, jij met je werk.

MARC : Je zou ook iets kunnen doen, Vera. De winkel oppassen zodat we niet bestolen worden, bijvoorbeeld.

VERA : Winkelwerk is voor juffertjes.

MARC : Je mag ook taarten versieren, de oven stoken, of de stock bijhouden. Dat zou schelen in personeelskosten.

VERA : Ik ken niets van de bakkersstiel.

MARC : Ik zal het je leren. Maar ik zou al tevreden zijn als je de vloer aanveegt.

VERA : Wie denk je wel dat ik ben? Poetsen is voor vrouwen die zich geen poetsvrouw kunnen permitteren en bovendien kunnen mijn vingernagels daar niet tegen. Nora Vandereyken poetst ook niet.

MARC : Nora Vandereyken is getrouwd met een industrieel. En jij met een bakker.

VERA : Zeg dat wel.

(Marc af. Vera schenkt zich iets uit. Ze lijkt na te denken. Ze gaat op de divan liggen en denkt na. Besluiteloosheid. Verveling. Even later komt Marc terug op. Hij heeft een doos met geld bij. Hij controleert nog een keer de inhoud van de doos.)

Wat doe je?

MARC : De kassa natellen.

VERA : En daarna?

MARC : Naar de bank.

VERA : Hoeveel heb je daar in die doos?

MARC : Laat me even, wil je.

VERA : Is het misschien geheim?

MARC : Merkwaardig dat het je opeens interesseert. Je kijkt zelfs van de Flair op.

VERA : Niet zo sarcastisch. Mag de bakkersvrouw niet weten hoe de zaak draait? Hoeveel heb je daar?

MARC : Wacht nou eens een ogenblik. Ik ben aan het tellen.

VERA : Kan er iets extra's vanaf?

(Marc legt enkele biljetten op tafel.)

MARC : Dit is je huishoudgeld. Wees er zuinig op.

VERA : Verdomme, Marc, is dat alles? Ik wil deze week gaan winkelen. Ik heb niets voor als Petra trouwt.

MARC : Je hebt twee kasten met niets.

VERA : Ik word nog gek van jou!

MARC : Luister, Vera, over een jaar of 10-15 zijn we binnen. Dan verkopen we de bakkerij en we bouwen een villa in het zuiden van Frankrijk. Dan hoef je nooit meer uit te regenen.

VERA : Dan, dan, dan! Nee, Marc, ik wil nu leven. Mijn oom Jozef heeft zijn hele leven gespaard en toen hij stierf vonden we een miljoen oude franken verstopt in dozen op zolder, de helft door motten opgevreten. Hij en tante hebben hun leven lang als krenten geleefd – maar één maal per dag de wc doortrekken omdat een liter water 5 centiemmen kost. Zo wil ik niet leven. Ik wacht geen 10 of 15 jaar om van het leven te genieten. Kom, geef mij wat zakgeld zodat ik naar Knokke kan gaan.

MARC : Doe niet vervelend, schat. Ik ga naar de bank.

VERA : Toe, Marc, toe...

MARC : Later krijg je alles wat je hartje begeert, maar voorlopig...

VERA : Ik moet jouw later niet, ik ben dat later beu. Toe...

(Vera probeert wat geld uit de doos te pakken, maar hij weert haar af. Er ontstaat een duw-en-trek-spelletje.)

Toe...

MARC : Nee.

VERA : Toe, geef hier.

MARC : Nee, Vera.

VERA : Verdomme, ik heb er net zo goed als jij recht op.

MARC : Nee, dat heb je niet. Ik heb gewerkt en jij ligt hier met je luie kont in een zetel dat idiote damesblad te lezen. Ik werk, jij niet. Ik geld, jij niet.

VERA : Ach, ik haat je, ik haat je, Marc Bols!

MARC : Stel je niet aan.

VERA : Maar moet ik hier dan opdrogen?

MARC : Je kunt in de bakkerij helpen, de klanten bedienen, de boekhouding doen... Je zou het personeel in de gaten kunnen houden.

VERA : Loop naar de hel!

(Marc af.)

Scène 2 : Vera – Raymond.

Zelfde locatie.

(Vera ligt boos op haar sofa. De deurbel (buitendeur) gaat over en ze gaat kijken. Raymond op.)

RAYMOND : Pardon, maar ik heb panne en zou de pechdienst willen bellen. Stom van me om mijn gsm te vergeten. Mag ik binnenkomen?

VERA : Ja, natuurlijk. Daar staat het toestel.

RAYMOND : Dank u. Niets meer dan een lekke band, hoor, maar met zo'n mini reservewiel schiet het niet op en bovendien heb ik geen zin om mijn handen smerig te maken.

(Terwijl Raymond belt gaat Vera voor het raam staan.)

Hallo, Carrera Motors? Raymond Savels. Ik heb een lekke band. Kunt u iemand sturen? *(tegen Vera)* Excuseer, mevrouw, maar welk adres mag ik doorgeven?

VERA : Groenstraat 7.

RAYMOND : Groenstraat 7, Roobeek. Dank u en tot straks. *(tegen Vera)* De man van de pechdienst zal hier zo zijn. In alle geval hartelijk bedankt. Wat ben ik u schuldig?

VERA : Laat maar zo. Ik zou niet weten wat een gesprek kost.

RAYMOND : Een euro? Vreemd, maar ik zou het ook niet weten. Wel, ik ga u niet langer ophouden...

VERA : O, maar het hindert niet. Gaat u gerust zitten in afwachting van de komst van de pechdienst. Is dat uw auto, die Porsche Carrera?

RAYMOND : Inderdaad.

VERA : Prachtige wagen.

RAYMOND : Uitstekende wagen. Helaas is een lekke band iets dat ook in de beste families voorkomt. O, ik heb me nog niet voorgesteld. Raymond Savels.

VERA : Van het snoepgoed?

RAYMOND : Inderdaad.

VERA : Ik ben verzot op jullie dropjes.

RAYMOND : De zoute of de zoete?

VERA : De zoute, de pittige. Drinkt u iets?

RAYMOND : Doe geen moeite.

VERA : Het is totaal geen moeite.

RAYMOND : Plat water alstublieft.

VERA : Ik heb whisky, hoor. En gin en vodka en cognac. Of houdt u van sherry of porto of misschien pineau?

RAYMOND : U heeft nogal wat in huis.

VERA : Meer dan u denkt, meneer Savels.

RAYMOND : Geef mij dan maar een whisky. Met soda.

VERA : Met genoeg. (*maakt het drankje klaar.*) Weet u, meneer Savels, zo'n mooie auto zou ik ook willen hebben. Het moet een waar genot zijn om met zo'n bolide te rijden.

RAYMOND : Dat is het.

VERA : Gaat ie hard?

RAYMOND : Dat valt nog mee. Vroeger heb ik eens met een wagen 250 kilometer per uur gereden. Aan die snelheid leek het alsof hij elk ogenblik de lucht kon ingaan. Maar dat was met een Italiaanse wagen, een Maserati Khamsin. Hij kon nog sneller zelfs. Maar ik heb het nooit meer gedaan.

VERA : Nou, ik zal wel nooit 250 kilometer per uur rijden. Al blijf ik de droom koesteren om ooit eens in een blitse auto te zitten.

RAYMOND : Wat mij betreft is dat zo geregeld. Mag ik u op een ritje trakteren? Als wederdienst.

VERA : O, maar dat zou leuk zijn! *(Vera geeft hem zijn drankje.)*

RAYMOND : Gezondheid. U woont hier... elegant. Is dat een foto van uw man?

VERA : Ja.

RAYMOND : Neem me niet kwalijk. Het gaat mij uiteraard niets aan.

VERA : Geeft niet. We zijn aan het scheiden.

RAYMOND : Pardon. Ik wil niet... Ha, daar is de man van de pechdienst. Als u mij wil verontschuldigen.

(Raymond gaat naar buiten. Vera schenkt zich ook een drankje uit. Raymond terug op.)

Zo, een paar minuutjes geduld en ik kan... wij kunnen de weg op. Ik was eigenlijk op weg naar zee, naar Het Zoute waar ik een appartement heb. Maar ik woon in Sint-Martens-Latem.

VERA : Aan de Leie? Ik wed: in een villa met een zwembad.

RAYMOND : Dan heeft u de weddenschap verloren. Het zijn er twee: een buiten- en een binnenbad. En het is niet echt een villa, meer een cottage. Ik laat het u allemaal eens zien.

VERA : O. Als uw vrouw geen bezwaar maakt.

RAYMOND : Ik heb geen vrouw.

(De deurbel gaat over.)

Dat zal de man van de pechdienst zijn. Ik vermoed dat hij klaar is. *(Raymond naar af. Even later is hij terug.)* Inderdaad, er ligt een nieuwe band op. Dan kunnen wij... hoe was uw naam alweer?

VERA : Vera, zegt u maar gewoon Vera.

RAYMOND : Wel, Vera, dan vertrekken we maar. Ik zou je aanraden een jas mee te nemen, want het kan flink waaien aan zee.

(Vera schiet haar jas aan. Raymond gaat naar af. Vera volgt.)

Scène 3 : Marc – Vera – Raymond

Zelfde locatie.

(Marc op.)

MARC : Vera? Vera? *(Hij kijkt even rond, kan haar uiteraard niet vinden en snelt naar de telefoon, belt enkele van haar vriendinnen op.)* Marc Bols hier. Is Vera daar niet? Vreemd, ze is niet thuis en we hadden nochtans afgesproken... Nee, laat maar. Nog bedankt. *(toetst een ander nummer in)* Marc Bols. Is Vera bij jullie? Nee, het is onbelangrijk, maar ik vroeg mij af... Nee, laat maar. Geen probleem. Bedankt. *(toetst een ander nummer in)* Marc hier. Is Vera daar? Verdomd, ik kan haar niet vinden en we zouden deze avond... Ach, laat maar. Ik zie wel. O, en nog eens proficiat, hé. Ongetwijfeld een hele verandering. Dat zal ik zeker doen. Tot zondag, hé. Daag. *(haakt in)* Verdomd, waar is ze? Straks komen we nog te laat. *(Ziet de Flair liggen, neemt het blad in de hand en leest de titel van een artikel hardop.)* Vrouwen vertellen over hun eerste sekservaring. *(schudt zijn hoofd)* Tjonge, tjonge, tjonge. En daar moet ik voor werken. *(gooit het blad in de prullenmand)* Ik moet me nog scheren.

(Marc naar af. Even later komt Vera op. Ze lijkt gehaast (klaar om uit te gaan en haar minnaar wacht). Ze trekt een nieuwe, mooiere jas aan, trekt andere schoenen aan, brengt lipstick aan... Marc op.)

Ha, daar ben je. Weet je wel hoe laat het al is?

VERA : Wat doet het er toe?

MARC : We hebben een afspraak met Pol en Linda.

VERA : Die gaat niet door.

MARC : Hoezo, die gaat niet door?

VERA : Ik ga uit eten.

MARC : Jij gaat...?

VERA : Uit eten. Naar de Auberge du pêcheur in Sint-Martens-Latem. Ik ben uitgenodigd door een vriend.

MARC : Een vriend?

VERA : Precies. Een vriend. Een vriend met stijl, overigens. Je moet niet zo kijken. Jij hebt toch ook vrienden?

(Er klinkt een claxonstoot.)

Daar is hij al. O, er staat koude kip in de koelkast. Bedien jezelf.

MARC : Ja maar, dat zal niet doorgaan. Wat verbeeld jij je wel? We hebben afgesproken met Pol en Linda om naar de cinema te gaan...

(Er klinkt een claxonstoot.)

VERA : Ik moet echt gaan, schat. Tot later. Amuseer je rot en doe de anderen de groeten.

MARC : Verdomd, dat kan niet hé. Je maakt mij niet belachelijk. En het is grof tegenover Pol en Linda. Wat zullen ze wel denken? Verdomd, wie is die kerel met wie jij...? Is dat die met die Porsche?

VERA : Inderdaad.

MARC : Zeg eens, je bedriegt mij toch niet?

VERA : *(hatelijk lachje)* Zou je dat wat kunnen schelen?

MARC : Dus toch?

VERA : Ach, het is gewoon mijn koene ridder en – niet te verwaarlozen – m'n geldschieter.

MARC : Jij... jij slet.

(Vera lacht Marc uit in zijn gezicht.)

Hoe kun je zo laag vallen?

VERA : Laag is niet het woord. Ik verkeer tegenwoordig in hogere kringen.

MARC : Dat zal wel. Wel alle duivels, je bent nog perverser dan ik dacht.

VERA : Ga opzij, Marc.

MARC : Je denkt toch niet dat ik je laat gaan? Dat ik mij belachelijk ga laten maken?

Dat jij zomaar...?

VERA : Je zult wel moeten.

MARC : Hoer! Verdomd, ik ben met een hoer getrouwd.

VERA : En ik met een impotente kwakkel.

(Marc slaat Vera. Vera krijst. Marc slaat Vera nog eens. Raymond op.)

RAYMOND : Verdomd, hou daarmee op! Dààr, dat is voor mannen die vrouwen slaan.

(Raymond begint Marc af te tuigen. Marc verliest en komt op de vloer terecht.)

Dat zal je leren, lafaard. Ik heb iets tegen kerels die hun vrouw aftuigen. Zie hem daar liggen. Je lip is gezwollen, schat. Doet het pijn?

VERA : Het gaat. En jij? Je hebt je toch geen pijn gedaan?

RAYMOND : Neenee. Het stelde niet veel voor. Zulke kerels hebben af en toe een rammeling nodig.

MARC : Ik doe jullie een proces aan.

RAYMOND : Wat zeg je? Moet je nog een pak slaag krijgen?

VERA : Laat hem nu maar.

RAYMOND : Hij had je niet mogen slaan. Ik had gedacht dat we de zaak zouden kunnen uitpraten als volwassen mensen, maar... *(kijkt op polshorloge)*
Verdomd, we moeten voortmaken.

MARC : Ik krijg jullie wel.

(Raymond pakt Marc bij de revers.)

VERA : Laat hem, Ray. Luister eens hier, Marc. Als je ook maar één stap in die richting zet doe ik jou een proces aan wegens mishandeling. En Raymond is mijn getuige. En nog iets. Het is afgelopen tussen ons. Je kunt me bereiken via mijn advocaat. Kom, Raymond.

(Vera en Raymond af. Marc likt zijn wonden. - naar keuze uit te werken: drinken, huilen, woedeuitbarsting...)

Scène 4 : Marc – Vera – Stem

Zelfde locatie.

STEM : Een maand later.

(Marc zit thuis. De bel van de voordeur gaat over. Marc gaat opendoen. Vera staat op de drempel. Ze heeft een valies bij.)

MARC : Het heeft nog lang geduurd.

VERA : Marc, o, Marc...! Vergeef het mij, Marc. Heb je mijn telegram ontvangen?

MARC : Ja.

VERA : Mag ik binnenkomen?

MARC : Het is ook jouw huis.

VERA : O, Marc, het spijt me zo. Ik kan mezelf wel slaan. *(ze komt binnen en zet het valies neer)* Het spijt me waanzinnig, Marc. Ik ben zo dom geweest, zo... verkeerd. Nu weet ik hoe goed het is met jou te zijn. Het was zo'n zak. Ik was de zoveelste in de rij. Hij heeft mij gebruikt, gebruikt en misbruikt. Zulke smeerlappen denken dat ze zich alles mogen permitteren omdat ze geld hebben.

MARC : Zand erover, Vera. Ik ben blij dat je terug thuis bent. Jouw plaats is hier.

VERA : Je hebt gelijk, Marc. En ik heb mijn lesje wel geleerd. Vanaf nu werk ik mee in de zaak. Goed?

MARC : O, liefste schat... *(Omhelzing.)*

DOEK

T W E E D E B E D R I J F**Scène 1 : Marc – Tony – Peter – Vera**Woonkamer huize Bols

(Marc is alleen thuis. De bel van de voordeur gaat. Marc doet open. Tony en Peter op de drempel.)

TONY : Meneer Bols? Politie. Mogen wij binnenkomen?

MARC : Natuurlijk.

TONY : Mijn naam is Abbeloos, Anton Abbeloos, inspecteur van gerechtelijke politie, en dit is mijn collega Peter Pollet. Mogen wij u enkele vragen stellen?

MARC : Ga uw gang. Er is toch niets...?

TONY : Waar was u maandag laatst omstreeks elf uur in de voormiddag?

MARC : Poeh... Ik was thuis.

TONY : Kan iemand dit bevestigen?

MARC : Ja... Ik bedoel nee. Ik was alleen thuis. Hier in deze kamer. Ik heb wat geslapen, muziek beluisterd, rekeningen doorgenomen.

PETER : Wat weet u zich dat goed te herinneren. U was dus alleen thuis?

MARC : Dat zei ik toch. Maandag is sluitingsdag. Mag ik weten wat de bedoeling is?

PETER : Zegt de naam Raymond Savels u iets?

MARC : Ray... Ja... Natuurlijk.

PETER : Klopt het dat meneer Savels een verhouding met uw vrouw heeft?

MARC : Had. Het is intussen gedaan.

TONY : Waar was uw vrouw maandag omstreeks elf uur?

MARC : Ik denk dat ze was gaan winkelen met een vriendin.

TONY : Zo. Bent u al eens bij meneer Savels thuis geweest?

MARC : Nee, nooit.

PETER : U kent zijn adres?

MARC : Ja, ik weet waar hij woont. Maar vertel eens, heren, wat is de bedoeling...?